

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9So/101/2012
Identifikačné číslo spisu:	4012200122
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4012200122.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci navrhovateľky M. H., bytom X. XXX, proti odporkyni Sociálnej poisťovni, ústrediu, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava o výšku starobného dôchodku, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. mája 2012, č. k. 19Sd/44/2012-19, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. mája 2012, č. k. 19Sd/44/2012-19, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom z 18. mája 2012, č. k. 19Sd/44/2012-19, potvrdil rozhodnutie číslo XXX XXX XXXX X zo 16. januára 2012, ktorým odporkyňa podľa § 21 a § 95 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) rozhodla o zvýšení starobného dôchodku navrhovateľky od 6. júla 2002 na sumu 3 068 Sk mesačne, v ktorej je zahrnutá aj suma zvýšenia podľa zákona č. 385/2001 Z. z.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že odporkyňa vykonala rozsiahle šetrenie v rôznych archívoch k preukázaniu doby zamestnania navrhovateľky od 8. júla 1962 do 1. januára 1964 v Pozemných stavbách Šurany, od 19. januára 1982 do 1. septembra 1982 v Prefmonte Bratislava a od 1. januára 1986 do 31. januára 1986 u Reštaurácií (Raj) Bratislava, avšak neúspešne, lebo uvedené doby zamestnania, resp. výšku hrubých zárobkov sa jej nepodarilo došetriť. Z toho dôvodu odporkyňa napadnutým rozhodnutím započítala dodatočne pre výšku starobného dôchodku len obdobie od 6. januára 1990 do 28. januára 1990, kedy bola navrhovateľka práceneschopná a obdobie od 1. júna 1985 do 3. júna 1985 na základe kópie potvrdenia predloženého navrhovateľkou. Krajský súd mal za

preukázané, že dôchodkové nároky navrhovateľky boli posúdené v súlade s platnou právnou úpravou a podľa spisového a evidenčného materiálu nachádzajúceho sa v centrálnej evidencii, resp. preukázaných dokladov. Keďže tvrdenia ohľadom väčšieho rozsahu doby zamestnania navrhovateľka nepodložila žiadnymi novými dokladmi, na základe ktorých by bolo možné jej námietkam vyhovieť, krajský súd preskúmané rozhodnutia ako vecne správne potvrdil.

Rozsudok krajského súdu napadla včas podaným odvolaním navrhovateľka. Namietla, že odporkyňa ju úmyselne poškodila na jej dôchodku a keby bola vedela, že si má odkladať a archivovať všetky doklady o dobe zamestnania, bola by to urobila. Žiadala, aby jej bola zhodnotená doba zamestnania v Pozemných stavbách Šurany a Prefmonte Bratislava a aby doba zamestnania v Raj Bratislava bola aj finančne zhodnotená.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedla, že dôvody, ktoré uviedla navrhovateľka v odvolaní nepovažuje za opodstatnené. Poukázala na skutočnosť, že doby zamestnania u uvedených zamestnávateľov sa jej nepodarilo došetriť a ani navrhovateľka nepredložila žiadne doklady preukazujúce namietané doby zamestnania a výšku zárobkov Preto odporkyňa navrhla rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250s ods. 2 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno vyhovieť.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o zvýšení starobného dôchodku navrhovateľky.

Z obsahu spisov vrátane administratívneho spisu odporkyne mal aj odvolací súd za preukázané, že navrhovateľke bol rozhodnutím odporkyne z 3. októbra 2002 priznaný starobný dôchodok od 8. februára 2002 v sume 2374 Sk mesačne, zvýšený od júla 2002 na sumu 2493 Sk mesačne. Následne sa jej starobný dôchodok prepočítaval a jeho výška upravovala v zmysle príslušných zákonných ustanovení, resp. po preukázaní ďalšej doby zamestnania.

V správnom konaní Sociálna poisťovňa, pobočka Nové Zámky spísala dňa 25. júla 2011 s navrhovateľkou zápisnicu podľa § 189 zákona o sociálnom poistení na účely zistenia doby zamestnania a zárobku za sporné obdobia. Z tvrdenia navrhovateľky vyplýva, že nevlastní žiadne doklady, ktorými by mohla preukázať doby zamestnania a zárobky z týchto zamestnaní. Nepredložila žiadne výplatné pásky ani iné listinné dôkazy a spolupracovníkov, ktorých by mohla uviesť ako svedkov, si nepamätá. Z týchto dôvodov bolo listom zo dňa 24. augusta 2011 opätovne vykonané zisťovanie na účely zabezpečenia dôkazov o sporných dobách zamestnania v Archíve hlavného mesta SR Bratislava a v Štátnom archíve v Nitre. O pracovnom pomere od 8. júla 1962 do 1. januára 1964 v Pozemných stavbách Šurany a od 19. januára 1982 do 1. septembra 1982 v Prefmonte Bratislava sa nezachovali žiadne informácie, pri zamestnaní v Raj Bratislava bol tento pracovný pomer preukázaný, nebolo ale možné zistiť výšku hrubých zárobkov, lebo sa nezachovali mzdové listy, pretože boli zničené pri povodni. Odporkyňa preto dňa 16. januára 2012 vydala nové rozhodnutie, v ktorom boli pre výpočet starobného dôchodku navrhovateľky dodatočne započítané len dve doby - doba, kedy mala byť navrhovateľka práceneschopná od 6. januára 1990 do 28. januára 1990 a doba, o ktorej navrhovateľka predložila potvrdenie na ústnom konaní na Sociálnej poisťovni, pobočka Nové Zámky (od 1. júna 1985 do 3. júna 1985). Ďalšiu dobu zamestnania sa nepodarilo došetriť.

V návrhu na preskúmanie rozhodnutia odporkyne navrhovateľka namietla, že odporkyňa v rozhodnutí postupovala podľa predošlej právnej úpravy a nie podľa v súčasnosti platného zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého by výška jej starobného dôchodku bola vyššia. Tvrdenie navrhovateľky, že odporkyňa mala postupovať podľa zákona o sociálnom poistení však nemá oporu v zákone. Z ustanovenia § 259 zákona o sociálnom poistení, ktorý upravuje nároky na dávky vzniknuté pred 1. januárom 2004 vyplýva, že v konaniach o nárokoch na dávky a o zmene sumy dávky za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v

nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Navrhovateľke vznikol nárok na starobný dôchodok ešte za účinnosti predošlej právnej úpravy, t. j. za účinnosti zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a nie za účinnosti v súčasnosti platného zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Odporkyňa preto návrh navrhovateľky posudzovala podľa zákona č. 100/1988 Zb. v súlade so zákonom.

Odporkyňa vykonala rozsiahle dokazovanie na účely zistenia dôb zamestnania navrhovateľky a jej hrubých zárobkov. Vedenie evidenčných listov o dobe zamestnania a zárobku a ich predloženie Sociálnej poisťovni, ústrediu, resp. jej predchodcom bolo prítom do 31. decembra 2003 podľa § 149 až § 151 vyhlášky č. 149/1988 Zb. povinnosťou zamestnávateľov. Pokiaľ zamestnávateľ evidenčné listy o dobe zamestnania a zárobku nepredložil, nemožno nezhodnotenie nepreukázanej doby zamestnania, prípadne hrubých zárobkov klásť za vinu Sociálnej poisťovni. Odvolací súd však poukazuje aj na to, že ani prípadné preukázanie doby od 8. júla 1962 do 10. januára 1964 by nemalo vplyv na výšku starobného dôchodku navrhovateľky, pretože ide o dobu pred dovŕšením jej 18. roku veku, ktorá nemá vplyv na výšku dôchodku (§ 22 ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb.).

Odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by bolo možné spochybniť správnosť napadnutého rozsudku. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v odôvodnení rozsudku, ktoré považuje za úplné a vecne správne.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporkyňa zhodnotila doby zamestnania navrhovateľky a preukázanú výšku jej dosahovaných zárobkov na základe evidenčného materiálu a ďalších dokladov v súlade s platnými právnymi predpismi a krajský súd nepochybil, keď preskúmané rozhodnutia odporkyne potvrdil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Účastníkom konania odvolací súd nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, lebo navrhovateľka v odvolacom konaní nebola úspešná a odporkyni žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.